

Association des doigts de fée/Käden taidot ry.(OP553902-213402)
Nukke-nallemuseo/Musée des poupées et nounours, Lézan, Ranska
4, rue de l'Estrangladou
30350 Lézan
tel. 04 66 83 19 57 <http://myoldebear.free.fr>

HEI,

Lézan, 21-7-2004

Kirjoitin viimeksi joulunaikaan. Tammikuu 2004 alkoi uutuuksien vuotena. Museo sai kaksi uutta isoa vitriiniä, nyt niitä on kaikkiaan viisi. Ne muuttavat yleisilmeen, tuovat paremmin kokoelman esille ja ovat siistejä, suojaavat pölyltä. Vanhojen lelujen määrä on melkoisesti kasvanut, nyt ne ovat paremmin järjestyksessä.

Vuoden alusta lähtien kävijämäärä on tasaisesti vähän lisääntynyt, niin pitäisikin. Museo on nyt myös Minitel'issä, ranskalaisten omassa pienessä tieto-infossa, josta löytyy « kaikki » (puhelinluettelosta poiketen, siitä löytyy koko maan tiedot, ei vain paikalliset).

Helmikuussa oli nalleateljee, tehtiin nalle pienen nuorisoryhmän kanssa.

Kevään suuri tapahtuma on ollut nettisivun tekeminen yhdistykselle. Yksi internetsivukurssilainen teki sen harjoitustyönään ilmaiseksi. Maaliskuun puolella välissä se alkoi olla valmis. Yksi linkeistä, «Hunajakuonojen seura» valitsi Myoldebear-nettisivun heti samassa kuussa kuukauden suosikkisivukseen, vaikka ei enää olla edes jäseniä heidän yhdistyksessään (monta sataa jäsentä). Minäkin olen nyt innostunut tietokoneesta, vaikka ennen olen sitä oikein inhonnut. Hain kurssille huhtikuussa ja ostin kesällä tietokoneen. Nyt on niinkuin olisi tämän pienen kylän raja-aidat avautuneet ja ikkunasta näkyisi koko maailma!

Maalis-huhtikuussa kävin Suomessa parin viikon pikamatkalla. Nîmesistä lensin Ryanairilla Lontoon kautta. Se reitti on uusi ja edullinen. Sain hyvän vaikutelman.

Lontoossa olin yhden päivän. Kävin Bethnal Green Museum of Childhoodissa, jossa olen ollut joskus 1980-luvulla. Museo oli mielenkiintoinen. Se kertoo koko lapsuudesta. Se toimii säätinä ja järjestää hyvin paljon toimintaa koululaisryhmien kanssa. Vitriineissä kerrottiin leluista ja leikeistä yms. hyvin perusteellisesti. Ostin sieltä sen kokoelmasta kertovan kirjan. Isoa Paddington-nalle en ostanut. Se oli aika kallis, lisäksi made in China. Toisaalta se oli hauska. Toisella kertaa. Museon pihalla oli vastaanottamassa ja hyvästijättämässä valtavan suuri nalle. Siitä olisi pitänyt ottaa kuva. Ensi kerralla.- Nyt minulla on digitaalinen kamera, jonka voin liittää suoraan tietokoneeseen. Kamera on kevyt, se on helppo kantaa mukana ja sillä voi ottaa tilannekuvia. Lisäksi mukana oli tietokoneohjelmisto, jolla voi tehdä esim. nallekalenterin, kortteja jne.. Valokuvausharrastus voi taas uudestaan alkaa. Tekniikan puolella vaan on opettelemista. Tietokoneesta puheenollen Power point-ohjelmaa vastaava Présentation (www.openoffice.org) on mielenkiintoinen, kurssilla pääsin alkuun ja nyt teen sillä nallediasarjoja.

Toukokuussa olin Marseillessa kansainvälisessä nukketapahtumassa. Riitta Granroth oli minua vastassa rautatieasemalla. Yht'äkkiä kuulutettiin, että pommiuhkan takia asema oli evakuoitava. Kaikki junaliikenne oli pysähdyksissä noin tunnin. Sitten ilmoitettiin, että vaara on ohi. Turvatarkastuksia on tehostettu joka paikassa.- Muuten olisi pommi taas räjähtänyt. Tämä on sitä nykypäivää.

Köykäisempään nukke- ja nalleasiaan.

Tällä kertaa nukketapahtumassa adoptoitiin vain yksi merimiesnalle, ts. Yhdistys sai 50€:n lahjoituksen. Standi maksaa kuitenkin yhtä paljon kuin Pariisissa 80€. Joka tapauksessa on tärkeää olla siellä mukana, pienemmällä tai suuremmalla menestyksellä. Museoesitteitä meni taas noin sata. Ja kokoelma karttui: saksalainen Sonneberg püunukke 1800-luvulta, kaksi ranskalaista tunnettua merkinalla 1920-luvulta (Fadap, Pintel) ja vielä yksi vanha nalle. Kaikki sain edullisesti. Ja niitä löytää yleensä vain tällaisista kansainvälisistä tapahtumista. Nettisivun myötä kokoelman pitää olla mielenkiintoinen.

Kesäkuun lopulla oli yhdistyksen yleiskokous. Kaikki äänestivät postiäänestyksellä: johtokunnan 3-vuotinen toimintakausi jatkuu seuraavat 3-vuotta kuten ennenkin; jatkan kokoelman, toimitilan ja tavaramerkin fin-ecowonders lainaamista yhdistykselle kuten edellisinä vuosina; museolla on taloprojekti, haetaan taloa keskeisemmältä paikalta Anduzen läheltä; sisäänpääsymaksu aikuisilla nousee 2,80€:sta 3€:oon; sesonkiaikana lyhennetään lainaa 460€ . Olen lainannut yhdistykselle tarpeen mukaan ilman korkoa. Tulot pysyvät alhaisina, koska kävijämäärä on liian pieni ja jäseniä on vähän. Budjetti on minimisoitu.

Taloudesta puheenollen kesäkuuhun mennessä oli tuloja 346,60€ ja menoja 954,3€.

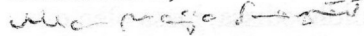
Näistä luvuista päätellen voisi kysyä: mitä järkeä siinä on? - Mutta niin en sano, koska minusta siinä on järkeä. On hyvä, kun näinkin museo voi toimia. Ehkä joskus paremmin, täytyy uskoa asiaansa. Ja kiitos siitä kaikesta, mitä museo antaa. Se on henkireikä. Ikkuna koko maailmaan. Niinkuin tämä yhdistyskin. Harrastus voisi sanoa.

Ja aina löytyy uusia ihmisiä, jotka puhuvat puolesta. Viimeksi tietokonekurssin opettajat (syyskuussa kurssilla tehdään uusi esite) ja Saint Christol les Alès Médiathèque-kirjaston johtaja. Parempaan suuntaan ollaan menossa. Niin täytyy ajatella.

Päivi Kilpinen oli perheineen täällä käymässä Suomesta (tytär Paula ja poika Samu). Sain neuvoja digitaalikameran ostossa ja käytössä. Päivin mies Seppo laittoi ovikellon paikalleen, neljä vuotta piti kellon odottaa kaapissa. Seinäkynttilälamppu odotti kaksi vuotta, nyt se on seinässä. Oli mukavaa, kun meitä oli monta. Käytiin Alèsin kaupungissa ja Anduzen kirpputorilla.

Ja lopuksi vielä syksyn suunnitelmista. Syyskuun lopulla tulen Suomeen muutamaksi viikoksi. Marraskuussa on taas Pariisissa Paris Création, sinne pitää mennä nallejen kanssa. On ostettuna uusi hieno matkalaukkukin, vanha on reissussa rähjäntynyt.

Kuulumisiin,

Ulla-Maija Suonpää

Käden taidot ry:n puheenjohtaja

